

PROLÓGUS

Mire tizenkét éves lett, Harry Valentine birtokában volt két olyan képességnek, amely igen kevésé volt jellemző az osztályabéli fiúkra a tizenkilencedik század elején Angliában.

Először is tökéletesen és folyékonyan beszélt oroszul meg franciául. Ez kevésé volt meglepő, hiszen nagyanyja, a végtelenül arisztokratikus és véleményében megingathatatlan Olga Petrova Obolenszkaja-Dell a Valentine család házába tette át székhelyét négy hónappal Harry születése után.

Olga pedig gyűlölte az angol nyelvet. Gyakran hangoztatott véleménye szerint nem volt a világon olyan elmondanivaló dolog, amit ne lehetett volna kifejezni oroszul vagy franciául.

Hogy akkor mégis miért választott magának angol férjet, arra nem tudott kielégítő magyarázatot adni.

– Valószínűleg azért, mert *angolul* kéne elmagyaráznia – jegyezte meg halkán Harry nővére, Anne.

Harry csak vállat vont és mosolygott (ahogy az egy rendes fiútestvérhez illik), amikor Anne ezért a megjegyzésért kapott egy nyaklevest. Mert Grandmère ugyan megvetette az angol nyelvet, de tökéletesen értette, a hallása pedig élesebb volt egy vadászkutyaénál. Amikor néha bejött a gyerekek tanórájára, balgaság volt bármit is motyogni (bármilyen

nyelven) a jelenlétében. Angolul pedig különösen nagy ostobaság. Rádásul azt motyogni angolul, hogy a francia vagy az orosz nyelv nem megfelelő egy közlendő megfogalmazására, hát...

Harry valójában meglepte, hogy Anne-t nem fenekelték el.

Anne ugyanolyan hevesen gyűlölte az orosz, mint Grandmère az angol nyelvet. Túl sok *munkát* igényel, panaszkodott, és a francia is majdnem olyan nehéz. Anne már ötéves volt, amikor Grandmère megérkezett, és túlságosan meggyökerezett már benne az angol nyelv ahhoz, hogy bármi más ugyanilyen erősen megvethesse a lábát.

Harry azonban szívesen beszélt bármilyen nyelven, amelyen hozzá szóltak. Az angol szolgált a mindennapokra, a francia volt az elegancia nyelve, az orosz pedig csupa dráma és izgalom. Oroszország hatalmas volt. És hideg. És... mindenben *nagy*.

Nagy Péter, Nagy Katalin... Harry az ő történeteiken nőtt föl.

– Ugyan – legyintett Olga nemegyszer, amikor Harry házitanítója Anglia történelmére próbálta tanítani a fiút. – Ki ez a Tanácstalan Ethelred? *Tanácstalan?* Miféle ország tűrhet el egy tanácstalan uralkodót?

– Erzsébet királynő nagy uralkodó volt – mutatott rá Harry.

Olgát ez sem hatotta meg.

– Talán Nagy Erzsébetnek hívják? Vagy a Nagy Királynőnek? Nem, ugye? Szűz királynőnek nevezik, mintha csak *arra* büszke lehetne valaki.

Ezen a ponton a házitanító füle bíborvörös színt öltött, amit Harry nagyon különösnek talált.

– Ő – folytatta jeges hangon Olga – nem volt nagy királynő. Még csak igazi trónörökös sem adott az országának.

– A legtöbb történettudós egyetért abban, hogy a királynőtől bölcs dolog volt elkerülni a házasságot – jegyezte meg a házitanító. – Érzékeltetnie kellett, hogy minden befolyástól mentes, és...

Elhalt a szava, ami nem lepte meg Harryt. Grandmère a szokásos, sasra emlékeztető, metsző pillantásával meredt rá. Harry senkit sem ismert, akinek ettől ne akadt volna el a hangja.

– Maga egy ostoba kis ember – jelentette ki Olga, azzal végleg hátat fordított a férfinak. Másnap ki is rúgta, és utána ő tanította Harryt, amíg új házitanítót nem találtak.

Nem kifejezetten Olga feladata lett volna felvenni és kirúgni a nevelőket, akik a Valentine gyerekekkel foglalkoztak (akiknek a száma addigra háromra nőtt – a kis Edward akkor jelent meg a gyerekszobában, amikor Harry hétéves volt). De senki más nem foglalkozott volna a kérdéssel. Harry anyja, Katarina Dell Valentine sosem szállt vitába az anyjával, ami pedig az apját illette, nos...

Ennek elég sok köze volt ahhoz a második, meglehetősen szokatlan képességhez, amely Harry Valentine tizenkét éves agyában már jelen volt.

Harry apja, Sir Lionel Valentine iszákos volt.

Nem ez volt Harry kivételes tudománya. Mindenki tudta, hogy Sir Lionel többet ivott a kellenél. Ezt nem lehetett eltitkolni. Sir Lionel bizonytalanul botladozott (beszéd és

járás közben egyaránt), ok nélkül nevetgélt, és a két szobalány (meg a Sir Lionel dolgozószobájában lévő két szőnyeg) szerencsétlenségére megvolt az oka, hogy a sok alkoholtól Harry apja miért nem hízott dagadtra.

Így aztán Harry mesteri fokon sajátította el a hányadék feltakarításának tudományát.

Tízéves korában kezdődött. Valószínűleg nem nyúlt volna a mocskokhoz, de éppen némi zsebpénzt akart kérni az apjától, és elkövette azt a hibát, hogy ezt késő estére hagyta. Sir Lionel akkor már elfogyasztotta a délutáni konyakját, a kora esti italát, a vacsorához a borát, amit közvetlenül ezután a portói követett, majd pedig visszatért kedvencéhez, a fent említett, Franciaországból csempészett konyakhoz. Harry egészen biztos volt abban, hogy tökéletesen formált (angol nyelvű) mondatokban adta elő a kérését némi zsebpénz iránt, ám az apja csak bámult rá sűrűn pislogva, mintha képtelen volna felfogni, miről beszél a fia. Aztán váratlanul Harry cipőjére hányt.

Így Harry nem hagyhatta ott a mocskot.

Ezután pedig úgy tűnt, már nincs többé megállás. A dolog ismét megtörtént egy héttel később, habár ezúttal nem egyenesen a lábára, aztán egy hónap múlva. Mire Harry tizenkét éves lett, bármely más kisgyerek elveszítette volna a fonalat, képtelen lett volna megmondani, hány alkalommal takarított fel az apja után. Ám Harry mindig is precíz fiú volt, és ha már egyszer elkezdte a számlálást, nem tudta abbahagyni.

Legtöbbször a hét tájékán zavarodtak volna bele. Harry a logika és aritmetika területére kiterjedő meglehetősen

olvasottságának köszönhetően tisztában volt vele, hogy a hetes volt a legnagyobb szám, amelyet a legtöbb ember vizuálisan felfogni képes. Tégy hét pontot egy lapra, és a legtöbb ember egy pillantást vet rá, majd kijelenti: hét. Változtasd meg nyolcra, és az emberiség túlnyomó többsége elveszett.

Harry huszonegyig volt képes folytatni.

Úgyhogy kevéssé volt meglepő, hogy tizenöt takarítás után Harry még mindig pontosan tudta, hány alkalommal találta az apját az előcsarnokon át botorkálva, a padlón ájultan fekvő, vagy egy éjjeliedény mellé célozva. Aztán, amikor elérte a húszat, a téma már valahogy tudományossá vált, és neki *muszáj* volt nyomon követnie.

Tudományos témaként kellett kezelnie. Ha nem az lett volna, akkor valami más, és ő talán minden alkalommal álomba sírta volna magát, ahelyett, hogy a mennyezetre meredve egyszerűen azt mondja: „Negyvenhat, de a sugár valamivel kisebb, mint múlt kedden. Valószínűleg nem evett vacsorára túl sokat.”

Harry anyja már réges-rég úgy döntött, hogy egyáltalán nem vesz tudomást a helyzetről, általában a kertben időzött, és egzotikus rózsáit gondozta, amelyeket sok évvel azelőtt még az anyja hozott neki Oroszországból. Anne közölte Harryvel, az a terve, hogy férjhez megy, és „maga mögött hagyja ezt a poklot”, amint betölti a tizenhetet. Amit meg is tett, bebizonyítva az elszántságát, mivel a szülei semiféle erőfeszítést nem tettek, hogy ekkorra egy jó partiról gondoskodjanak a számára. Ami Edwardot, a legfiatalabbat illeti – ő megtanult alkalmazkodni, akárcsak Harry. Apa

használhatatlan volt négy óra után, még ha értelmesnek is látszott (ahogy általában, egészen vacsoráig, amikor teljesen szétesett).

A személyzet is tudta ezt. Nem mintha olyan rengetegen lettek volna. A Valentine család elég jómódú, volt egy szép házuk Sussexben, és továbbra is számíthattak az évi száz fontra, Katarina hozományának részeként. De ez nem jelentett rendkívüli gazdagságot, és a személyzet csak nyolc főből állt. Inas, szakácsnő, házvezetőnő, istállófiú, két lakáj, szobalány és kézilány. Legtöbbször a családdal maradtak az alkalmi, alkohollal kapcsolatos kellemetlenségekkel kapcsolatos kötelességeik ellenére is. Igaz, hogy Sir Lionel iszákos volt, de nem volt rosszindulatú iszákos. És nem volt fukar sem, úgyhogy még a szobalányok is hajlandóak voltak feltakarítani a mocskát, ha ez némi pluszpénzt jelentett néha, feltéve, hogy Sir Lionel eléggé emlékezett utólag a viselkedésére, hogy restellje magát miatta.

Úgyhogy Harry nem is tudta biztosan, *miért* takarít továbbra is az apja után, mivel nyugodtan hagyhatta volna valaki másra. Talán nem akarta, hogy a személyzet megtudja, milyen gyakran történik. Talán szükségét érezte, hogy az agyába vesse, milyen pusztító hatása van az alkoholnak. Hallotta, hogy az apja édesapja is ugyanilyen volt. Ez a dolog öröklődhet egy családban?

Nem akarta megtudni a választ.

Aztán egészen váratlanul Grandmère meghalt. Nem békésen, álmában – Olga Petrova Obolenszkaja Dell nem lett volna hajlandó ilyen kevéssé drámaian távozni ebből a világból. A vacsoránál ült, és éppen bele akarta meríteni kanálát a levesbe, amikor a melléhez kapott, zihálni kezdett,

és az asztalra borult. Később megállapították, bizonyára némileg tudatánál volt még, mivel az arca teljesen elkerülte a levest, és valahogyan sikerült a kanálára csapnia, a benne lévő forró lét kilöve Sir Lionel irányába, akinek a reflexei túlságosan eltompultak már ahhoz, hogy elhajoljon.

Harry mindennek nem volt szemtanúja. Tizenkét évesen nem ehetett még a felnőttekkel. Anne azonban látta az egészet, és lélekszakadva ment, hogy Harrynek elmesélje.

– És aztán letépte magáról a kravátlíját!

– Az asztalnál?

– Az asztalnál! És lehetett látni az égésnyomot!

Anne felemelte a kezét, mutató- és hüvelykujját vagy tíz centire eltartva egymástól.

– Ilyen nagy volt!

– És Grandmère?

Anne kijózanodott egy kissé. De csak egy kissé.

– Azt hiszem, halott.

Harry nagyot nyelt, és azt mondta: – Nagyon öreg volt már.

– Legalább kilencven.

– Szerintem nem volt kilencven.

– De *kinézett* kilencvennek – dűnnyögte Anne.

Harry nem válaszolt. Nem volt tudta, hogy néz ki egy kilencvenéves nő, de az biztos, hogy Grandmère ráncosabb volt, mint az ismeretségi körében bárki.

– De most jön a legfurább dolog – folytatta Anne, előrehajolva. – *Anyá*.

Harry értetlenül pislogott.

– Mit csinált?

– Semmit. Egyáltalán.

– Grandmère mellett ült?

– Nem, nem erre gondolok. A túloldalon ült, szemben. Túl messze volt, hogy segíthessen.

– Akkor...

– Csak ült ott – vágott közbe Anne. – Meg sem moccant. Még csak fel sem állt. – Harry eltöprengett ezen. Ez, bármilyen szomorú is ilyet mondani, nem volt meglepő. – Egy arcizma sem mozdult. Csak ült ott, így.

Anne kifejezéstelen arcot vágott, és Harrynek el kellett ismernie, pontosan úgy néz ki, mint az anyjuk.

– Mondok neked valamit – folytatta Anne. – Ha ő esne bele a levesébe előttem, én *legalábbis* meglepődnék. – Fejcsóválva tette hozzá: – Nevetségesek, mindketten. Apa mást sem csinál, csak iszik, anya pedig egyáltalán nem csinál semmit. Mondhatom, alig várom már a születésnapomat. Nem érdekel, hogy gyászolnunk kéne. Hozzámegyek William Forbush-hoz, és nem tehetnek ellene semmit.

– Szerintem emiatt nem kell aggódnod – válaszolt Harry. – Anyának nagy valószínűséggel nem volna semmiféle véleménye az ügyről, apa pedig túl részeg volna, hogy egyáltalán észrevegye.

– Hm. Igazad lehet – préselte össze Anne szomorkásan az ajkát, aztán, a testvéri szeretet ritka jeleként kinyúlt és megszorította Harry vállát. – Te is elmégy hamarosan. Ne aggódj.

Harry bólintott. Már csak pár rövidke hét volt addig, hogy elutazzon a bentlakásos iskolába.

És bár némi büntudatot érzett amiatt, hogy ő elmegy, míg Anne és Edward továbbra is otthon maradnak, ezt az érzést elfojtotta valami mindent elsöprő megkönnyebbülés, amint elindult az iskola felé.

Jó volt elmenni otthonról. Sőt, minden tiszteletet megadva Grandmére kedvenc uralkodóinak, még akár nagyszerű is lehetett.

Harry diákévei éppolyan hasznosnak bizonyultak, mint ahogy azt elképzelte. Hesslewhite-ban tanult, egy viszonylag szigorú fiúiskolában. Olyan fiúk jártak ide, akiket a szüleik anyagiak (vagy, Harry esetében, a törődés) hiányában nem küldhettek Etonba vagy Harrow-ba.

Harry imádta az iskolát. *Imádta*. Szerette az órákat, a sportot, és azt is, hogy lefekvéskor nem kellett végigjárnia az épület minden zugát az apját keresve, abban reménykedve, hogy még előbb elvesztette az eszméletét, minthogy öszszemocskolhatta volna magát. Az iskolában Harry a közös helyiségből egyenesen a hálóba ment, és ennek az útnak imádta minden eseménytelen lépését.

De egyszer minden jó dolog véget ér, és tizenkilenc évesen Harry befejezte az iskolát osztálytársaival együtt, köztük Sebastian Grey-jel, aki első unokatestvére volt, és legközelebbi barátja. Ünnepséget is rendeztek, mivel a fiúk többsége meg akarta ünnepelni ezt az eseményt, de Harry „elfelejtette” a családjának ezt megemlíteni.

– Hol van az anyád? – kérdezte nagynénje, Anna. Harry anyjához hasonlóan neki sem volt akcentusa, annak ellenére, hogy Olga kizárólag oroszul volt hajlandó beszélni hozzájuk, amikor kicsik voltak. Anna jobban ment férjhez, mint Katarina, egy örgróf második fiához. Ez nem okozott súrlódást a nővérek között. Végül is Sir Lionel báró volt, ami azt jelen-

tette, hogy Katarinát szólították „Óladységének”. De Annának volt pénze és kapcsolatai, és ami talán még fontosabb, olyan férje – két évvel korábban bekövetkezett haláláig –, aki ritkán engedett meg magának egy pohár bornál többet a vacsoránál.

Úgyhogy amikor Harry motyogott valamit arról, hogy az anyja túlságosan fáradt, Anna pontosan tudta, hogy mit ért ezalatt. Ha az anyja eljönne, akkor vele tartana az apja is. És Sir Lionel 1807-es diplomaosztó ünnepségen való látványos bemutatkozása után Harry megesküdött, hogy sosem hívja meg többé semmiféle rendezvényre.

Sir Lionel általában selypíteni kezdett, amikor részeg volt, és Harry úgy érezte, nem volna képes túlélni még egy „Codálattosz, codálattosz iszkola” beszédet, különösen, mivel ezt egy széken állva adta elő az apja.

Amikor is egy pillanatra csend lett.

Harry megpróbálta lehúzni az apját a székről, és sikerült is volna neki, ha az anyja, aki Sir Lionel másik oldalán foglalt helyet, segített volna neki a vállalkozásában. Ő azonban, mint ilyenkor mindig, mereven maga elé bámult, úgy téve, mint aki semmit sem hall. Ennek az lett a következménye, hogy Harry kénytelen volt oldalról megrántani az apját, kibillentve őt az egyensúlyából. Sir Lionel nagy csattanással huppant le a székről, és beverte az arcát a Harry előtti szék támlájába.

Más ember ettől esetleg dühbe gurult volna, de Sir Lionel nem. Bambán elmosolyodott, Harryt „codálattosz fiúnak” nevezte, aztán kiköpte az egyik fogát.

Harrynek még mindig megvolt az a fog. És soha többé nem engedte, hogy az apja a lábát az iskola területére tegye.

Még ha ez azzal is járt, hogy ő volt az egyetlen fiú a diplomaosztó ünnepségen, akinek nem voltak ott a szülei.

A nagynénje ragaszkodott hozzá, hogy hazakísérje, amiért Harry nagyon hálás volt. Általában nem szerette, ha vendégeik vannak, de Anna nénye és Sebastian már tudták, amit az apjáról tudni kellett – vagyis majdnem mindent. Harry nem beszélt nekik arról a 126 alkalomról, amikor fel kellett mosnia az apja után. Vagy hogy nemrég elveszítették Grandmére kedves szamovárját, amelynek tűzzománc díszítése lepattant az ezüstalapról, amikor Sir Lionel megbotlott egy székben, majd meglepően kecses ívben átrepülve az ebédlőn, miközben hiába próbálta visszanyerni az egyensúlyát, felhasalt a tálalóra.

Három tányér tojásos sült szalonna szintén odalett aznap reggel.

A jó hír viszont az volt, hogy a kutyák még sosem kaptak ilyen bőséges reggelit.

Hesslewhite-ot azért választották annak idején, mert olyan közel helyezkedett el a Valentine család otthonához, ezért alig kilencvenpercnyi kocsikázás után már be is fordultak a kocsifelhajtóra, hogy megtegyék az utolsó rövid szakaszt a házig.

– Szép lombosak idén a fák – jegyezte meg Anna nagynéni. – Bizonyára anyád rózsái is virulnak.

Harry szórakozottan bólintott, és próbálta felbecsülni a napszakot. Vajon még délután lehet, vagy már kora estébe fordult az idő? Az utóbbi esetben be kell invitálnia őket vacsorára. Anna néni szeretné üdvözölni a testvérét. De ha késő délután van, akkor csak uzsonnát várnak el, ami azt

jelenti, elhagyhatják a házat anélkül, hogy az apjával találkoznuk kellene.

A vacsora már más eset. Sir Lionel mindig ragaszkodott ahhoz, hogy a vacsorához felöltözzön. Ez mutatja az úriembert, szokta mondani. És mindegy, milyen kevesen voltak jelen (csak Sir Lionel, Lady Valentine és valamelyik gyerek az esetek kilencven százalékában), szerette a házigazdát játszani. Ami általánosságban hosszas anekdotázást jelentett, egy csomó *bon mot*-val fűszerezve, csak az a baj, hogy Sir Lionel hajlamos volt elfelejteni a történetek középső részét, a jópofának szánt megjegyzések pedig rettenetesek voltak.

Ami pedig kínos hallgatást eredményezett a család részéről, amelynek tagjai igyekeztek úgy tenni, mintha nem vennék észre, amikor a mártás kancsója felborult, vagy amikor Sir Lionel pohara újra lett töltve.

Aztán megint.

És megint.

És persze, megint.

Soha senki nem szólt rá, hogy hagyja abba. Mi értelme lett volna? Sir Lionel tudta, hogy sokat iszik. Azt már nem tudta számolni Harry, hányszor fordult hozzá zokogva az apja: – Szajnálom, nagyon szajnálom. Nem akarok gondot okozni. Te jó fiú vagy, Harry.

De ettől soha nem változott semmi. Bármi volt is, ami Sir Lionelt az italhoz hajtotta, sokkal erősebb volt, mint bármiféle büntudat vagy megbánás, ami arra ösztönözte volna, hogy véget vessen neki. Sir Lionel nem tagadta függőségét. Tökéletesen hiányzott azonban belőle az erő, hogy tegyen ellene.

Amiként Harry sem tehetett semmit. Hacsak le nem kötözte volna az apját az ágyhoz, amire nem volt hajlandó. Inkább sosem hívta meg a barátait, igyekezett távol maradni az otthonától vacsoraidőben, és most, hogy végzett az iskolában, számolta a napokat, amíg elmehet az egyetemre.

De először ki kellett bírnia a nyarat. Lepattant a hingtóról, amikor megálltak a bejárat előtt, aztán kezét nyújtotta a nagynénjének, hogy lesegítse. Sebastian is leszállt, és bementek együtt a szalonba, ahol Katarina egy hímzést bökődött.

– Anna! – szólt, és úgy tűnt, mintha fel akarna állni (amit aztán nem tett meg). – Milyen kellemes meglepetés.

Anna lehajolt és megölelte, aztán leült vele szemben.

– Gondoltam, hazahozom Harryt az iskolából.

– Ó, szóval véget ért a tanév? – mormolta Katarina.

Harry mosolyogni próbált. Valószínűleg az ő hibája volt az anyja tájékozatlansága, mivel ő nem szólt neki arról, hogy befejezte az iskolát, de ettől függetlenül, nem kellene egy anyának számon tartani ezeket a dolgokat?

– Sebastian – fordult Katarina az unokaöccséhez –, megnőttél.

– Megesik az ilyen – válaszolt tréfásan Sebastian, szokásos féloldalas mosolyával.

– Te jó ég! – mosolygott rá vissza Katarina. – Hamarosan a nők veszedelme leszel.

Harry kis híján a szemét forgatta. Sebastian már csaknem az összes lányt meghódította a Hesslewhite közeli faluban. Valamiféle csáberejű illat áradhat belőle, mivel a nők szó szerint a lába elé vetették magukat.

Mindez felháborító lehetett volna, csakhogy nem tudott az összes lány Sebastiannal táncolni, Harry pedig nagyon is örült, hogy ő állt legközelebb, amikor a füst eloszlott.

– Arra nem lesz ideje – jelentette ki határozottan Anna.
– Vettem neki egy tiszti rangot. Egy hónap múlva indul.

– Belépsz a hadseregbe? – kérdezte Katarina, meglepetten fordulva az unokaöccséhez. – Milyen nagyszerű dolog. Sebastian vállat vont.

– De hát tudnod kellett, anya – jegyezte meg Harry. Sebastian jövőjéről már több hónapja döntöttek. Anna néni attól tartott, hogy hiányzik neki a férfiminta, amióta meghalt az apja. És mivel nem valószínű, hogy Sebastian valaha is nagy vagyont vagy rangot örököl, nyilvánvaló volt, hogy a maga erejéből kell elérnie mindent az életben.

Senki még csak nem is javasolta Sebastiannak, hogy egyáltalán fontolóra vegye a papi pályát. Még a saját anyja sem, aki pedig meg volt győződve arról, hogy az ő fia a világ közepe.

Sebastian nem különösebben rajongott a gondolatért, hogy a következő nagyjából tíz évet Napóleon ellen harcolva töltse. De, amint azt Harrynek megjegyezte, mi más kezdhetne magával? Nagybátyja, Newbury őrgrófja gyűlölte őt, és világosan megmondta, hogy onnan semmiféle támogatásra nem számíthat – sem anyagi jellegűre, sem másféle.

– Talán majd meghal – vetette fel Harry, egy tizenkilenc éves fiú tapintatával.

De Sebastian nem volt könnyű megbántani, különösen, ha a nagybátyjáról volt szó. Vagy a nagybátyja egyetlen fiáról, Newbury örököséről.

– Az unokatestvérem még rosszabb – válaszolt Sebastian.
– Nem akart velem szóba állni Londonban.

Harry érezte, hogy a szemöldöke magasba ugrik a megdöbbenéstől. Egy dolog gyűlölni egy családtagot, és megint más megpróbálni nyilvánosan megszégyeníteni.

– Mit csináltál?

Sebastian lustán elmosolyodott.

– Elcsábítottam azt a lányt, akit feleségül akart venni.

Harry pillantása elárulta, hogy egyetlen pillanatig sem hisz neki.

– Jól van, jól van – adta meg magát Sebastian. – De valóban elcsábítottam azt a lányt a kocsmában, akit ő is kinézett magának.

– És az a lány, akit feleségül akar venni?

– Már nem akar hozzámenni – horkant fel vidáman Sebastian.

– Te jó ég, Sebastian, mit műveltél?

– Ó, semmi helyrehozhatatlant. Még én sem vagyok annyira ostoba, hogy egy őrgróf lányával kezdenék. Épp csak... elcsavartam a fejét, ennyi az egész.

De amint arra az anyja rámutatott, Sebastiannak nem sok alkalma lesz bármiféle szerelmes kalandozásra a hadsereg tagjaként. Harry próbált nem gondolni Sebastian távozására. Unokatestvére volt a világon az egyetlen ember, akiben megbízott, méghozzá tökéletesen.

Ő volt az egyetlen ember, aki még soha nem hagyta cserben Harryt.

Valójában nagyon is okos választás volt Sebastian számára a katonaság. Bár nem volt ostoba, sőt ellenkezőleg – nem illettek hozzá a tudományok. Mégis, amint Harry

ott ült a szalonban, kényelmetlenül feszengve a túlságosan apró egyiptomi székekben, mély sajnálatot érzett önmaga iránt. Önző sajnálkozást. Jobban szeretne volna, ha Sebastian egyetemre megy vele, még ha ez Sebastiannak nem is lett volna túl jó.

- Milyen színű lesz az egyenruhád? – kérdezte Katarina.
- Sötétkék, azt hiszem – válaszolt Sebastian udvariasan.
- Ó, hódítóan fogsz kinézni kékből. Nem gondolod, Anna?

Anna bólintott, Katarina pedig hozzátette: – Ahogy neked is remekül állna, Harry. Talán neked is vennünk kellene egy tiszti rangot.

Harry meglepetten pislogott. A katonaság sosem került szóba, amikor a jövőjéről tárgyaltak. Ő volt a legidősebb, ő öröklí majd a házat, a bárói címet és az összes pénzt, amit az apja a haláláig nem tud elinni. Szó sem volt róla, hogy életveszélynek tegye ki magát.

Ezenkívül ő volt Hesslewhite-ban egyike a néhány fiúnak, aki valóban szeretett tanulni. Professzor volt a gúnyneve, de nem bánta. Mit is képzelsz az anyja? Hát egyáltalán nem ismeri őt? Azért javasolta, hogy katonának álljon, hogy fejlessze a *divat* iránti érzékét?

- Ó, Harry nem lehetne katona – szólalt meg csipkelődve Sebastian. – Még közletről sem találna el semmit.
- Ez nem igaz – vágott vissza Harry.
- Nem vagyok olyan jó, mint ő – intett a fejével Seb felé –, de jobb vagyok mindenki másnál.
- Szóval jó lövő vagy, Sebastian? – kérdezte Katarina.
- A legjobb.
- Ezenkívül rendkívül szerény is – dünnyögte Harry.

De ez volt az igazság. Sebastian ijesztően kiváló lövő volt, és a hadsereg örülhet, hogy megszerzi, feltéve, hogy sikerül megakadályozniuk, hogy elcsábítsa egész Portugáliát.

Vagyis a felét. A nőnemű felét.

– *Miért* nem váltasz te is tiszti rangot? – kérdezte Katarina.

Harry az anyja felé fordult. Próbálta megfejtetni az arc kifejezését, próbálta megfejtetni *őt* magát. Katarina mindig olyan őrjítően üres volt, mintha az évek lassan kimostak volna belőle mindent, ami karaktert adott volna neki, *érzéseket*. Harry anyjának semmiről nem volt véleménye. Az élet zajlott körülötte, de őt, úgy tűnt, mindez nem érdekelte.

– Szerintem szeretnéd a hadsereget – jegyezte meg most halkán, Harry pedig arra gondolt: volt már rá példa, hogy valamiről is így véleményt nyilvánított volna? Elmondta valaha, mit gondol Harry jövőjéről, boldogulásáról?

Vagy csak a megfelelő pillanatra várt?

Elmosolygott, ahogy mindig – kis sóhajjal, mintha túl nagy megpróbáltatás volna neki.

– Remekül festenél kékből. – Aztán ismét Annához fordult. – Nem gondolod?

Harry nyitotta a száját, hogy azt mondja... nos, hogy mondjon valamit. Amint kitalálja, hogy mit. Nem tervezett katonai pályát. Egyetemre akart menni. Elnyert egy helyet a Pembroke kollégiumban, Oxfordban. Arra gondolt, esetleg oroszul tanulhatna. Nem túl sokat használta a nyelvet, mióta Grandmère meghalt. Az anyja beszélt oroszul, de vele ritkán folytattak igazi társalgást angolul is, nemhogy oroszul.

A fenébe, Harrynek hiányzott a nagymama! Bár nem volt mindig igaza, és nem is volt mindig kedves, de szórakoztató volt. És szeretne Harryt.

Vajon ő mit akart volna? Harry nem tudta. Az biztos, hogy helyeselte volna, hogy egyetemre menjen, ha ez azt jelentette, hogy elmélyül az orosz irodalomban, de rendkívül nagyra becsülte a katonaságot is, és nyíltan gúnyolta Harry apját, amiért az nem szolgálta a hazáját.

De persze nyíltan gúnyolta Harry apját még egy sereg dologért.

– Fontolóra kéne vened, Harry – jelentette ki Anna.
– Biztos vagyok benne, hogy Sebastian hálás lenne a társaságodért.

Harry elkínozott pillantást vetett Sebastianra. Neki meg kell értenie Harry kétségbeesését. Mit is képzelnek? Hogy *uzsonna* közben akar meghozni egy ilyen döntést? Hogy majd beleharap egy süteménybe, egy másodpercig fontolgatja a kérdést, aztán eldönti, hogy igen, a sötétkék *valóban* pompás szín egy egyenruhához.

De Sebastian csak a maga jellegzetes módján megvonta a vállát, mintha csak azt üzenné vele: *Mit mondhatnék? Bolond ez a világ.*

Harry anyja az ajkához emelte a teáscsészét, de ha ivott is belőle, az észrevehetetlen volt a csésze dőlésszögéből. Aztán, amint a csésze a csészealj felé közelített, az asszony behunyta a szemét.

Csak egyet pislogott valójában, csak egy kicsit hosszabban, mint máskor, de Harry tudta, hogy ez mit jelent. Lépteket hallott. A férje lépteit. Mindig előbb meghallotta, mint bárki más. Talán a sokévi gyakorlat tette, az, hogy egy házban éltek, ha nem is kifejezetten ugyanabban a világban. Az asszonynak azzal a képességével, hogy úgy tegyen, mintha az élete másmilyen volna, mint valójában, tökéletesen

párhuzamosan fejlődött ki az a képessége, hogy minden pillanatban pontosan tudja, éppen hol van a férje.

Sokkal könnyebb volt figyelmen kívül hagyni azt, amit az ember nem lát.

– Anna! – kiáltott fel Sir Lionel, aki, miután belépett az ajtón, rögtön az ajtófélfának támaszkodott. – És Sebastian. Milyen kellemes meglepetés. Hogy vagy, fiam?

– Nagyon jól, uram – válaszolt Sebastian.

Harry figyelte az apját, amint belépett. Nehéz volt megmondani, mennyire van elázva már. A járása nem volt bizonytalan, de a karját eléggé lóbálta, ami Harrynek nem tetszett.

– Örülök, hogy látlak, Harry – mondta Sir Lionel, megveregetve fia karját, mielőtt a tálalóhoz lépett. – Szóval vége az iskolának?

– Igen – felelte Harry.

Sir Lionel loccsantott valamit egy pohárba – Harry túl messze volt ahhoz, hogy pontosan láthassa, mit –, aztán nyálas mosollyal fordult Sebastian felé.

– Hány éves is vagy, Sebastian? – kérdezte.

– Tizenkilenc, uram.

Ugyanannyi, mint Harry. Csak egy hónap különbség volt köztük. Mindig is ugyanannyi idő volt, mint Harry.

– Teát adsz neki, Katy? – kérdezte Sir Lionel a feleségétől.

– Hát mit képzelsz? Ő már felnőtt férfi.

– A tea tökéletesen megfelel, apa – jegyezte meg élesen Harry.

Sir Lionel meglepetten pislogva fordult felé, mintha már el is felejtette volna, hogy a fia ott van.

– Harry, fiacskám. Örülök, hogy látlak.

Harry szája elkeskenyedett, ahogy szorosán összehérsélt az ajkát.

– Én is örülök, hogy látom, apám.

Sir Lionel nagyot kortyolt az italából.

– Szóval véget ért a tanév?

Harry biccentett, és a szokásos módon válaszolt: – Igen, uram.

Sir Lionel a homlokát ráncolta, aztán újra ivott.

– Szóval végeztél, igaz? Kaptam egy értesítést Pembroke-ból, hogy felvettek. – Ismét a homlokát ráncolta, párat pislogott, aztán megvonta a vállát. – Nem is tudtam, hogy jelentkeztél. – Aztán kissé megkésve hozzátette: – Gratulálok.

– Nem iratkozom be.

A szájából előtörő szavak magát Harryt is meglepték. Miket beszél? Dehogynem fog beiratkozni Pembroke-ba. Ezt akarta. Mindig is erre vágyott. Szeret tanulni. Szereti a könyveket. Szereti a számokat. Szeret a könyvtárban ülni, még ha kint süt is a nap, és Sebastian ki akarja rángatni, hogy rögbizzenek. (Ezt a csatát mindig Sebastian nyerte; úgyis olyan ritkán sütött a nap Dél-Angliában, és ki kell használni, amikor lehet. Arról nem is beszélve, hogy Sebastian híres volt róla, hogy bármiről képes volt meggyőzni bárkit).

Nem volt nála jobban egyetemre termett fiatalember Angliában. És mégis...

– Belépek a hadseregbe.

Ismét öntudatlanul törtek elő a szavak. Harry ámult, hogy miket mond. És hogy *miért* mondja.

– Sebastiannal? – kérdezte Anna néni.

Harry bólintott.

– Valakinek vigyáznia kell rá, nehogy megölesse magát.

Sebastian szarkasztikus tekintettel fogadta ezt a sértést, de láthatóan annyira örült a dolgok alakulásának, hogy inkább nem vágott vissza. Mindig is vegyes érzelmei voltak a katonai karriert illetően. Harry tudta, hogy minden hősködése ellenére megkönnyebbült, hogy az unokatestvére is ott lesz vele.

– Te nem mehetsz háborúba – szólalt meg hirtelen Sir Lionel. – Te vagy az örökösöm.

A szobában mindenki – valamennyien Sir Lionel rokonai – meglepetten fordult a báró felé. Évek óta ez volt valószínűleg az első értelmes dolog, amit mondott.

– Ott van önnek Edward – vágta ki gondolkodás nélkül Harry.

Sir Lionel kortyolt az italából, pislogott, aztán megvonta a vállát.

– Nos, ez igaz.

Harry tudta, hogy nagyjából ennyit várhat tőle, valahol belül mégis kínzó csalódottságot érzett. És ellenszenvet.

És fájdalmat.

– Igyunk Harryre! – kiáltott barátságosan Sir Lionel, magasba emelve a poharát. Úgy tűnt, nem veszi észre, hogy senki nem csatlakozott hozzá. – 'sten áldása, fiam.

Felhajtotta az italát, és csak akkor vette észre, hogy nem töltötte újra a poharat.

– Ó, a fenébe – motyogta. – Milyen kellemetlen.

Harry érezte, ahogy megrogy a székében. Ugyanakkor a lába mintha viszketett volna, mintha futni szeretne. Elrohanni.

– Mikor indulsz? – kérdezte Sir Lionel, boldogan újratöltve a poharát.

Harry Sebastianra pillantott, aki rögtön megszólalt.
 – A jövő héten kell jelentkeznem.
 – Akkor nekem is – mondta az apjának Harry. – Természetesen szükségem lesz anyagi támogatásra a tisztí rang megvásárlásához.
 – Természetesen – bólintott Sir Lionel, önkéntelenül reagálva Harry parancsoló hangjára. – Nos. – Lenézett a lábára, aztán a feleségére pillantott.

Az asszony kibámult az ablakon.

– Remek volt látni benneteket – jelentette ki Sir Lionel. Lecsapta a poharát, és az ajtó felé sétált. Csak egyszer botlott meg.

Harry figyelte, amint kimegy, mintha fura módon kívülről szemlélte volna a jelenetet. Elképzelte ezt már korábban, természetesen. Nem azt, hogy beáll a hadseregbe, hanem azt, hogy elmegy. Mindig azt gondolta, hogy a szokásos módon elindul majd az egyetemre, bepakolva a családi hintóba, amely majd tovagördül vele. De a képzelete mindig szívesen gyártott mindenféle drámai jeleneteket – a vad gesztikulálástól a jéghideg pillantásokig, mindent. A kedvence az volt, amikor üvegeket vágott a falhoz. A legdrágábbakat. Amiket Franciaországból csempésztek.

Vajon az apja továbbra is támogatni fogja a békazabálókat az illegális vásárlásával, most, hogy a fia szembenéz velük a csatamezőn?

Harry az üres ajtót bámulta. Nem számít, nem igaz? Itt már végzett.

Végzett. Végzett ezzel a hellyel, ezzel a családdal, a sok éjszakával, amikor ő kísérte az apját az ágyába, és gondo-

san az oldalára fektette, hogy ha újból hányna, legalább ne fulladjon meg tőle.

Ennek most vége.

Mindörökre.

De az egész valahogy olyan üresnek tűnt, túl csendesnek.

Az ő távozását... semmi sem jelezte.

És évekbe telt, amíg rájött, hogy becsapták.